

νέα γυνή νέουσα τοὺς ὀφθαλμούς με ἥθος ὑποκρισίας. Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη ἐσήμαινεν ὅτι εὐρίσκω πολὺ παράδοξον τὸ νέον τὸ ὁποῖον μοι φέρεις . . . φαίνεται ὅτι ἡ φήμη μου ἤρχισε νὰ φθάνῃ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Μὴν ἔχῃς αὐτὴν τὴν ματαιότητα, φιλτάτη μου. Ἐπὶ τοῦ ταταστρώματος τῆς Δικόρνης ὁ γαμβρὸς ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν περὶ σοῦ, καὶ εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ πλοῦτου σου κατέστη ἐρωτόληπτος, ἀλλὰ μανιωδῶς ἐρωτόληπτος . . . διὰ σέ. Πιστεύω τόρα ὅτι δὲν θὰ ἐπαρθῇς τόσον.

— Ὁ αὐθάδης ! καὶ τί ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς, Ἰάκωβε ;

— Ὁ ἱππότης Κρουσιλλάκ.

— Πῶς ;

— Ὁ ἱππότης Κρουσιλλάκ.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ μελλονύμφου μου ; . . . Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐξέπεμψεν ἀκατάσχετον κηχχασμὸν, καὶ ὁ μουλάτρος συνεμερίσθη ἀμέσως τὴν ἱλαρότητα αὐτῆς.

— Ἀμφότεροι ἔπαυσαν τὸν γέλωτα ὅτε μετ' ἐλίγον εἰσῆλθεν ἡ Μιρέττα καὶ δύο ἔτεροι ὑπηρέτριαι, φέρουσαι τράπεζαν διὰ πολυτίμων σκευῶν ἐξωραϊσμένην.

Αἱ δύο δοῦλαι ἔθεσαν τὴν τράπεζαν πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῷ ἡ Ἀγγελικὴ, γονυκλιτήσασα πλησίον ἀπεκάλυπτε τὰ διάφορα ἐδέσματα.

— Πεινᾷς, Ἰάκωβε ; διότι ἐγὼ δὲν βαστιοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ, καὶ διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων της, ἤνοιξε τὴν στόμα της καὶ ἔδειξε διπλὴν σειρὰν μαργαριτωδῶν ὀδόντων, τοὺς ὁποίους ἔτριξε κατ' ἐπανάληψιν.

— Ἀγγελικὴ, φιλτάτη μου, εἶσαι πολὺ κακῶς ἀνατεθραμμένη, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, προσφέρων αὐτῇ τεμάχιον κεκαρυκευμένου κρέατος.

— Πλοίαρχε Ἀνεμοστρόβιλε, ἂν σὲ δέχωμαι εἰς τὴν τράπεζάν μου δὲν ὑποφέρω νὰ μουρμουρίζῃς, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ καὶ ἀπευθυνθεῖσα ἔπειτα πρὸς τὴν Μιρέτταν εἶπε. Δὲν εἶνε ἀληθές, Μιρέττα, ὅτι ἂν ἐξακολουθῇ νὰ μουρμουρίζῃ δὲν θὰ τὸν δεχθῶ πλέον ;

— Ναί, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Μιρέττα.

— Καὶ θὰ δώσω τὴν θέσιν του εἰς τὸν Ψυχαρπάχτην, τὸν κυνηγὸν τῶν ἀγρίων βοῶν ;

— Ναί, κυρία.

— Ἡ εἰς τὸν Γιουμαλάην, τὸν Καραῖον ;

— Ναί, κύριε.

— Τὸ βλέπεις, κύριε ; εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ

— Ἐλα δά, φιλτάτη, δὲν εἰμαι ζηλότυπος, τὸ

γνωρίζεις. Ἡ ὠραιότης εἶνε ὡς ὁ ἥλιος, λάμπει, δι' ὅλον τὸν κόσμον.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια.)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ἈΣΜΑΤΑ.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ.

Μόλις ἐκπεύσῃ ὁ ἀσθενής.

Τώρα οὐρανέ μου βρόντησε, τώρα οὐρανέ μου βρέξε. (δὶς)
Ῥίξε στοὺς κάμπους τὴ βροχὴ καὶ στὰ βουνὰ τὰ χιόνια
Στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴν τριά γυαλιὰ φαρμάκι.
Τῶνα νὰ πίνη τὴν αὐγὴν, τ' ἄλλο τὸ μεσημέρι,
Τὸ τρίτο τὸ πικρότερο στὸ δειπνο ὅταν δειπνάει.
Στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴν ἥλιος μὴν ἀνατείλῃ
Μὴν ν' ἀνατείλῃ καταχνιὰ νὰ βασιλέψῃ ἀντάρα
Νὰ ξεφυτρώσῃ ἀπίκραντος νὰ τρῶν οἱ πικραμένοι
Νὰ τρῶν ἡ μάνας ταῖς κορφαῖς κ' ἡ ἀδερφαῖς τοὺς κλώνους
Γυαῖκες τῶν καλῶν ἀνδρῶν νὰ τὸν ξεθεμελιώνουν.

Ὅταν ὁ νεκρὸς κεῖται ἐνώπιον τῶν γυναικῶν.

Συμπάθειο νάχω ἀρχόντισσας νὰ πῶ ἓνα μοιρολόγι (δὶς)
Μηδὲ σὲ γάμο τάκουσα μηδὲ σὲ πανηγύρι
Παρ' ἀπὸ μάνας θλιβεραῖς κ' ἀπὸ ἀδερφῶν καυμένων.
Ὅπώχασε τὰδέρφια της, ἔχασε τὸ πλευρό της,
Ὅπώχασε καλὰ παιδιὰ, ἔχασε τὴν καρδιά της
Κι' ὀπώχασε τὸν ἄνδρα της, τὰ μάτια καὶ τὸ φῶς της.

Ἐπίσης

Δὲ σῶπρεπε δὲ σῶμοιαζε γιὰ νὰ σὲ φάῃ τὸ χῶμα (δὶς)
Μὴν σῶμοιαζε καὶ σῶπρεπε στοῦ Μᾶν τὸ περιδῶλι
Σὲ λείμονιὰ, σὲ κυτριά νὰ ξαπλωθῇς στὸν ἴσκιον.
Νὰ λιανοσεῖται ἡ κυτριά κ' ἡ μικρολεῖμονοῦλα
Νὰ πέφτουν τάνθη ἐπάνω σου τὰ ρόδα στὴν ποδιά σου,
Τὰ κόκκινα γαρούφαλα τριγύρω στὸ λαϊμό σου.
Τὰ βάνει ἡ νύφη φέσι της, κ' ἡ σκούρη στ' ἄρματά της.
Τὰ πέρνουνε κ' ἡ νηόνυφαις τὰ βάνουν στὰ θηλήκια.
Πέρνουν καλοὶ καὶ προγεστοὶ τὰ βάνουν στὸ σωκόρφι.
Τὰ πέρνουνε μικρὰ παιδιὰ καὶ τάχουνε παιγνίδια
Τὰ πέρνουν κ' οἱ καλοὶ ἱερεῖς τὰ βάνουν στὰ ἱερά τους.

Ὅταν ἐγείρουν τὸν νεκρὸν.

Αὐτοῦ ποῦ βούλεσαι νὰ πᾶς κ' ὅπου ξεπερατιάσαι (δὶς)
Ἄν εὖρης νηοὺς χαίρετά τους καὶ νηαῖς κουβέντιασέ τας
Κι' ἂν εὖρης καὶ μικρὰ παιδιὰ γλυκὰ παργόρησέ τα (δί).
Μὴ κάμῃς νηαῖς νὰ κλάψουνε καὶ νηοὺς ν' ἀναστενάξουν.
Μὴ κάμῃς καὶ μικρὰ παιδιὰ καὶ θυμηθοῦν τὴ μάνα.
Μὴ πῆς πῶς ἔρχεται λαμπρὴ πῶς ἔρχονται γιορτάδαις.
Πὲς τοῦ Χριστοῦ πῶς χιόνιζε καὶ τὴ λαμπρὴ θὰ βρέχῃ
Καὶ τὴν ἡμέρα τ' Αἰ Θωμᾶ θὰ σέρνουν τὰ ποτάμια.
Πῶς δὲ θὰ βγοῦνε τὰ παιδιὰ μὲ ταῖς γλυκεῖαις μανάδες
Οὔτε θὰ βγοῦν τὰδρόγενα τὰ πολυαγαπημένα.